

Arrest

nr. 203 471 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 juni 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, verblijft reeds sinds 2005 in België en dient op 16 juli 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Tweede verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 18 juli 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 2 april 2009 wordt de aanvraag van eerste verzoekster van 16 juli 2008 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 15 juni 2009 dient eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 3 november 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van tweede verzoeker de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en weigering van de vluchtelingenstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 39 495 van 26 februari 2010 worden aan tweede verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 11 januari 2010 dient tweede verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 oktober 2010 dient eerste verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 maart 2011 dient eerste verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van tweede verzoeker van 11 januari 2010 onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 8 april 2011 dient tweede verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van eerste verzoekster van 11 maart 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 68 014 van 6 oktober 2011 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 4 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvragen van 18 juni 2009 en 8 oktober 2010 van eerste verzoekster onvankelijk doch ongegrond worden verklaard.

Op 2 april 2012 dienen eerste verzoekster en tweede verzoeker samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er worden medische elementen aangehaald voor eerste verzoekster.

Op 29 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van eerste verzoekster van 11 maart 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekers (met medische elementen voor eerste verzoekster) van 2 april 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 september 2014 dienen eerste verzoekster en tweede verzoeker samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er worden medische elementen aangehaald voor eerste verzoekster.

Op 7 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag van 30 september 2014 (met medische elementen inzake eerste verzoekster) onontvankelijk werd verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 160 462 van 20 januari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 9 december 2014 dienen eerste verzoekster en tweede verzoeker samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er worden medische elementen aangehaald voor tweede verzoeker.

Op 20 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag (met medische elementen voor tweede verzoeker) onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 160 463 van 20 januari 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 18 december 2015 dienen eerste verzoekster en tweede verzoeker samen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er worden medische elementen aangehaald voor tweede verzoeker.

Op 11 april 2016 geeft de arts-adviseur zijn advies.

Op 14 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.12.2015 bij

onze diensten werd ingediend door :

A., H. (RR (0) xxx)

geboren op (...)1971 te E.

S., A. (RR (0) xxx)

geboren op (...)1968 te V.

S., S. (RR (0) xxx)

geboren op (...)1996 te V.

S., A. (RR (0) xxx)

geboren op (...) 2002 te V.

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 16.3.2011 en 20.2.2015 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf respectievelijk d.d. 11.1.2010 en 9.12.2014. Betrokkene legt in de nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor. Het voorgelegde medisch getuigschrift (en bijlagen) bevat reeds eerder aangehaalde medische elementen van betrokkene waarin in de beslissingen d.d. 16.3.2011 en 20.2.2015 uitgebreid werd op ingegaan. (zie bevestiging arts d.d. 11.4.2016 in bijgevoegde gesloten omslag). Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig Middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet

Verzoekers hun medische regularisatieaanvraag werd op 14.04.2016 onontvankelijk verklaard (stuk 1).

Reden:

“(..)”

Dat verzoekers zich niet kunnen akkoord verklaren met de bestreden beslissing en motivering.

In de aanvraag van 18.12.2015 werd expliciet verwezen naar nieuwe medische redenen en problematieken van verzoeker, namelijk het feit dat hij last heeft van morbide obesitas, hepatitis c, ... In de medische attesten wordt ook nog verwezen naar leverproblemen, slaapapneu, ingreep elleboog, liesbreukoperaties en depressiviteit. Er werden 2 nieuwe operaties gepland, deze stonden in januari en in februari/maart 2016.

Dat de motivering van dienst vreemdelingenzaken niet correct is en betwist wordt door verzoekers aangezien de aanvraag d.d. 18.12.2015 wel degelijk nieuwe medische elementen en behandelingen bevat en niet dezelfde medische elementen en behandelingen inroept als in de vorige aanvragen.

In de vorige aanvraag was nog geen sprake van hospitalisaties in januari en februari/maart 2016 en behandeling hiervoor.

Dat er rechtspraak is van de rrv die stelt dat zelfs als er alleen nog maar nieuwe medicatie of een nieuwe behandeling is dit reeds een nieuw element kan uitmaken voor een nieuwe aanvraag 9 ter en men dan niet kan oordelen dat de aanvraag onontvankelijk is. In huidige casu is er sprake van nieuwe behandeling, namelijk operaties.

Bovendien is de vergelijking die de arts in zijn schrijven van 11.04.2016 maakt omtrent de medische aandoeningen allesbehalve afdoende gemotiveerd. Op geen enkele wijze worden de aandoeningen van verzoeker of de pathologiën van de vorige aanvraag vergeleken met deze van huidige aanvraag in concreto.

Het betreft een loutere opsomming, loutere stereotype motivering zonder werkelijk in te gaan op het medische dossier van verzoeker, waaronder bijvoorbeeld de nieuwe operaties, leverproblemen, slaapapneu, ingreep elleboog, liesbreukoperaties en depressiviteit,...

Ook de bestreden beslissing zelf gaat niet in op de individuele of concrete aandoeningen van verzoeker. Zowel de beslissing als het advies betreft een loutere stereotype motivering zonder dat zelfs nog maar expliciet ter sprake wordt gebracht welke ziektes van mijnheer reeds onderzocht werden en welke niet. Men spreekt van medische elementen, aandoeningen, pathologiën maar geen concrete medische elementen, geen concrete aandoeningen of concrete pathologiën toegepast op huidige individuele aanvraag.

Dat gelet op het voorgaande de beslissing van dienst vreemdelingenzaken een schending is van de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In arrest nr. 163.093 van 26 februari 2016 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) dat een nieuwe medische behandeling, waaronder nieuwe medicatie, een nieuw element kan uitmaken in de zin van artikel 9ter, §3, 5° Verblijfswet (Vw) In de bestreden beslissing verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een tweede aanvraag voor medische regularisatie (9ter-aanvraag) onontvankelijk omdat er geen sprake zou zijn van nieuwe elementen zoals vereist door de wet. Bij de tweede 9ter-aanvraag was een nieuwe, noodzakelijke behandeling voor hetzelfde ziektebeeld geattesteerd. De RvV bevestigt dat het begrip ‘nieuwe elementen’ in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° Vw niet beperkt is tot een nieuwe of gewijzigde aandoening, maar dat ook een nieuwe, noodzakelijke behandeling een nieuw element kan uitmaken.

Dat de motivering van de bestreden beslissing gelet op het voorgaande in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dan ook niet zorgvuldig en redelijk genomen is.

Dat voorts de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Gelet op het voorgaande vormen de bestreden beslissing een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk van de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de beslissing onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schenden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissingen de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve

overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissing dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enige middel haalt verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat er in de medische aanvraag d.d. 18 december 2015 expliciet verwezen wordt naar nieuwe medische elementen en problematieken van verzoeker, namelijk het feit dat hij last heeft van morbide obesitas, hepatitis c, ... In de medische attesten wordt ook nog verwezen naar leverproblemen, slaapapneu, ingreep elleboog, liesbreukoperaties en depressiviteit. Er werden 2 nieuwe operaties gepland in januari en februari/maart 2016. De bestreden beslissing zou niet ingaan op de individuele of concrete aandoeningen van verzoeker. Zij verwijst naar een arrest van Uw Raad met nr. 163.093 van 26 februari 2016 waarin de Raad stelt dat een nieuwe medisch behandeling, waaronder nieuwe medicatie, een nieuw element uitmaakt in de zin van artikel 9ter §3-5° van de vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat arresten geen precedentenwaarde hebben in de continentale rechtstraditie.

Voorts dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij niet aanduidt welke de nieuwe medische element of aandoeningen zouden zijn. Het feit dat er operaties gepland zouden zijn inzake de reeds bestaande aandoeningen toont niet aan dat de arts-adviseur tot een verkeerde vaststelling gekomen zou zijn, nl.:

“(…) Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de aangehaalde aandoeningen van betrokkene reeds exhaustief behandeld werden in twee eerdere uitgebreide medische adviezen van de dienst Vreemdelingenzaken op 31/01/2011 en 19/02/2015. Bij deze derde aanvraag is er geen sprake van nieuwe pathologie. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie van betrokkene.”

Verzoekende partij beperkt zich tot een louter betoog zonder in concreto aan te duiden welke de nieuwe aandoening zou zijn.

Daarenboven blijkt uit de SMG's van 12 januari 2016 en 25 februari 2016 dat de ingrepen betrekking hebben op de liesbreuk van verzoeker, die reeds vermeld werd in de vorige medische aanvragen. In het SMG van 25 februari 2016 wordt eveneens vermeld dat de ingreep reeds is uitgevoerd en ongecompliceerd verlopen is. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

N.a.v. de eerdere medische regularisatieaanvraag, die onontvankelijk verklaard werden, omdat uit het medische dossier niet kon worden afgeleid dat verzoeker leidt aan een ziekte die met of zonder behandeling, geen gevaar inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, daar het geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergevorderd stadium van een ziekte.

Het loutere feit dat er nieuwe documenten worden voorgelegd bij de nieuwe aanvraag, waaruit blijkt dat de aandoening persisteert, belet geenszins te concluderen dat de medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Immers, er werd reeds geoordeeld over de aandoening op zich, onafhankelijk wat de mogelijke bijwerkingen zijn.

De verwerende partij – die er toe gehouden is om bij een meervoudige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet na te gaan of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder voorlagen bij de vorige aanvra(a)g(en) – kan de vermeldingen in het verplicht bij te voegen standaard medisch getuigschrift als uitgangspunt nemen voor haar beoordeling. De wetgever heeft, zoals reeds aangehaald, immers duidelijk vooropgesteld dat uit het standaard medisch getuigschrift de aandoeningen dienen te blijken die worden ingeroepen ter ondersteuning van de aanvraag, dat hierin de graad van ernst van de aandoeningen dient te worden aangeduid en dat de vereiste behandeling dient te blijken. Die zienswijze sluit aldus aan bij de wil van de wetgever om de procedure duidelijk te omkaderen. Er kan dan ook worden aangenomen dat de verwerende partij zich bij de beoordeling of er nieuwe elementen worden ingeroepen die niet eerder werden ingeroepen bij de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, steunt op de gegevens van het standaard medisch getuigschrift, nu de overige bij de aanvraag gevoegde medische stukken enkel een verdere verduidelijking kunnen inhouden van de aandoeningen en van de vermeldingen zoals die reeds blijken uit het gevoegde standaard medisch getuigschrift (cfr. Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 98 854, d.d. 14 maart 2013).

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Artikel 9ter, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: [...] 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De bestreden beslissing geeft duidelijk aan dat geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de eerste en tweede medische regularisatieaanvraag van verzoeker. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris die overeenkomstig artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, bevoegd is om zich uit te spreken over de aanwezigheid van nieuwe medische elementen. Deze heeft derhalve geheel binnen de hem toegekende bevoegdheid de aanvraag onontvankelijk verklaard. Hij diende dienaangaande geen advies in te winnen van een geneesheer.

Er dient ook op gewezen te worden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Er blijkt ook geenszins dat de motivering van de bestreden beslissing een loutere algemene stijlformule betreft. Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag onontvankelijk bij gebrek aan nieuwe medische elementen in vergelijking met de eerdere aanvragen 9ter.

Het enige middel is niet ernstig.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt

onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de verwerende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag die overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat het de bij de verschillende aanvragen voorgelegde elementen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden, zodat de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet op zich losstaat van (de wettigheid van) de beslissing waarbij de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd geweigerd. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen op grond van dezelfde medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

2.3.3. Verzoekers voeren aan dat zij in hun aanvraag van 18 december 2015 verwezen hebben naar nieuwe medische redenen en problematieken, namelijk morbide obesitas, hepatitis C, leverproblemen, slaapapneu, ingreep aan de elleboog, liesbreukoperaties en depressiviteit. Zij wijzen erop dat in de vorige aanvraag nog geen sprake was van twee geplande operaties in januari, februari en maart 2016 en dat deze operaties wel degelijk een nieuwe behandeling inhouden en dus nieuwe elementen uitmaken. Verzoekers voeren tevens aan dat de vergelijking die de arts-adviseur in zijn advies maakt, niet afdoende gemotiveerd is: op geen enkele wijze worden de aandoeningen van de vorige aanvraag *in concreto* vergeleken met deze van de huidige aanvraag. Verzoekers menen dat de bestreden beslissing zelf niet ingaat op de aandoeningen van verzoeker, er wordt niet ter sprake gebracht welke ziektes van verzoeker reeds werden onderzocht en welke niet. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarin gesteld wordt dat een nieuwe medische behandeling, waaronder medicatie, een nieuw element kan uitmaken.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat het voorgelegde medisch getuigschrift en bijlagen reeds eerder aangehaalde medische elementen betreffen waarin in de beslissingen van 16 maart 2011 en 20 februari 2015 reeds op werd ingegaan en wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 11 april 2016, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd. Dit advies luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 18.12.2015 en d.d. 11.01.2010 + 09.12.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in de aanvraag d.d. 18/12/2015 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor d.d. 26/10/2015 opgesteld door dr. V. H. + bijlagen d.d. 06/10/2015, 12/01/2016 en 25/02/2016. Uit dit medische getuigschrift blijkt dat de aangehaalde aandoeningen van betrokkene reeds exhaustief behandeld werden in twee eerdere uitgebreide medische adviezen van de dienst Vreemdelingenzaken op 31/01/2011 en 19/02/2015. Bij deze derde aanvraag is geen sprake van nieuwe pathologie. Het voorgelegde SMG bevestigt enkel de reeds eerder aangehaalde pathologie van betrokkene.”

Uit dit advies blijkt dat de aanvragen van 11 januari 2010 en 9 december 2014 (die aanleiding hebben gegeven tot de medische adviezen van 31 januari 2011 en 19 februari 2015) worden vergeleken met de laatst ingediende aanvraag, deze van 18 december 2015. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de medische attesten gevoegd bij de aanvraag van 11 januari 2010 volgende aandoeningen van verzoeker vermelden:

- hepatitis C
- leverfunctiestoornissen
- hypertensie, hoofdpijn, vertigo
- HNP C5 C6 met neurologisch uitval
- depressie, psychosen
- entrapment nervus ulnaris elleboog
- cervicale artrose
- degeneratieve discopathie
- discbulging
- posterieure osteofytose
- calcificatie van het ligamentum longitudinale posterius
- beginnende spinaalkanaalstenose
- discopathie C 6-7
- mediane discushernia C4-5
- breedstralige discushernia C6-7.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de medische attesten gevoegd bij de aanvraag van 9 december 2014 volgende aandoeningen vermelden:

- cervicale spinaalkanaalstenose
- hernia C5-6, C 6-7
- pijn subcostaal (aan lever) na eten
- zwakte beide armen
- pijn in de nek
- hoofdpijn
- depressie
- posttraumatische stressstoornis.

In de “medische voorgeschiedenis” van het standaard medisch getuigschrift van 27 oktober 2014 wordt een liesbreukoperatie vermeld.

De elementen vermeld in deze twee aanvragen worden vergeleken met de elementen aangevoerd in de aanvraag van 18 december 2015. In de medische attesten bij deze aanvraag gevoegd, worden volgende aandoeningen vermeld:

- morbide obesitas
- hepatitis C
- spinaalkanaalstenose C (...) -7
- depressieve toestand
- status na gastric bypass waarvoor regelmatige controles vereist zijn
- recidief liesbreuk rechts.

In de “medische voorgeschiedenis” van het standaard medisch getuigschrift van 12 januari 2016 worden onder meer liesbreukoperaties vermeld, slaapapneu en morbide obesitas.

Hieruit blijkt dat inderdaad reeds in de vroegere reeds behandelde aanvragen melding werd gemaakt van onder meer hepatitis C, leverproblemen, een probleem aan de elleboog, depressiviteit. In de medische voorgeschiedenis in 2014 wordt een liesbreukoperatie vermeld. Wat de slaapapneu en de

morbide obesitas betreffen, wordt opgemerkt dat deze in de standaard medische getuigschriften van 12 januari en 5 februari 2016 ook vermeld worden onder de “medische voorgeschiedenis”, wat inhoudt dat deze aandoeningen al even aan de gang zijn of reeds behandeld. Verzoekers benadrukken in het middel dat de nieuwe elementen volgens hen bestaan in een nieuwe behandeling namelijk operaties, die gepland waren voor januari en februari/maart 2016.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de loutere omstandigheid dat een operatie gepland is voor een reeds lang bestaand probleem, een nieuw element uitmaakt in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. Verzoekers ontkennen niet dat de onderliggende aandoeningen waarvoor een operatie nodig is, reeds bestonden en reeds werden vermeld in de vorige aanvragen. In het standaard medisch getuigschrift van 2 december 2014, gevoegd bij de aanvraag van 9 december 2014, wordt bijvoorbeeld vermeld dat verzoeker wacht op een operatie aan de elleboog en dat een operatieve ingreep aan de nek moet gebeuren (ten overvloede wordt opgemerkt dat ook in het standaard medisch getuigschrift van 25 februari 2016, gevoegd bij de meest recente aanvraag, vermeld wordt dat deze operatie aan de nek nog moet gebeuren). In het medisch attest van 21 december 2009, gevoegd bij de aanvraag van 11 januari 2010, wordt vermeld dat “*bij toename van deze spinaalkanaalstenose en of bij ontwikkelen van cervicale medullopathie, is een cervicale operatie aangewezen*”. Hieruit blijkt *in casu* dat in het verleden reeds verschillende operaties in het vooruitzicht werden gesteld. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de loutere omstandigheid dat deze operaties inmiddels plaatsgevonden hebben of dat een datum voor de ingreep gepland is, nieuwe elementen uitmaken in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet.

2.3.5. Het feit dat de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt niet uitdrukkelijk worden vermeld in het advies van de arts-adviseur van 11 april 2016, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bestreden beslissing en het advies van de arts-adviseur, dat deel uitmaakt van deze beslissing, blijkt dat de verschillende aanvragen met elkaar worden vergeleken: in de bestreden beslissing wordt vermeld dat er op 16 maart 2011 en 20 februari 2015 reeds beslissingen werden genomen inzake de aanvragen van 11 januari 2010 en 9 december 2014, en dat de medische getuigschriften voorgelegd bij de nieuwe aanvraag reeds eerder aangehaalde elementen bevatten waarop reeds uitgebreid werd ingegaan in de beslissingen van 16 maart 2011 en 20 februari 2015. In het advies wordt nog eens bevestigd dat de aangehaalde aandoeningen reeds exhaustief werden behandeld in de twee eerdere medische adviezen van 31 januari 2011 en 19 februari 2015.

In verband met de omstandigheid dat de aandoeningen van verzoeker niet stuk voor stuk worden opgesomd en met elkaar vergeleken, wordt ook opgemerkt dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

2.3.6. Waar verzoekers verwijzen naar het arrest van de Raad nr. 163 093 van 26 februari 2016, wordt opgemerkt dat het in die zaak ging om een behandeling door een nieuwe generatie geneesmiddelen bij gebreke waaraan een levertransplantatie acuut noodzakelijk was of er zou overlijden volgen. Er was niet onderzocht of deze geneesmiddelen van de nieuwe generatie konden vervangen worden door de al in het verleden onderzochte medicatie en behandelingen. Verzoekers tonen niet op concrete wijze aan dat verzoeker zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Bovendien wordt opgemerkt dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen.

Verzoekers tonen niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET